

Huis aan huis

(Handelingen 2 : 41-47, SV).

“En zij gingen van huis naar huis en breken het brood.”

Ze gaan bij elkaar op bezoek.

En waar ze komen, daar breken ze het brood.

Ze gaan van huis naar huis.

De eerste Christenen gaan van huis naar huis. Er is geen kerkgebouw. Er is geen gezamenlijke gebedsruimte. De volgelingen van Jezus Christus komen bij elkaar.

De kerkgebouwen zijn op dit moment – voorjaar 2020 - dicht vanwege het corona-virus. De “Kerk” snakt naar adem. Een lichte paniek. Wat er ook gebeurt, de Kerk blijft altijd open. Hoort dat niet bij mijn belofte toen ik predikant werd?

Wat geen tiran voor elkaar kreeg, krijgt een onzichtbare vijand voor elkaar. Niet door een dictatuur of door een nucleaire fall-out: maar het is dan toch gebeurt: de Kerkgebouwen zijn op dit moment dicht.

Niet doordat niemand meer naar de Kerk gaat. De Kerk zit niet meer vol, maar het is nog steeds wel “gezellig druk” bij ons. Maar we zeiden altijd weer: “dat kan volgende week wel”. Dan gaan we een keer. We gaan wel weer een andere keer. Het kan immers elke week. Maar door een verstoring van de maakbare wereld. Een micro-tsunami, een rimpeling die niemand zag aankomen: we kunnen niet meer samenkomen.

Maar de Kerk is geen kerkgebouw. Opnieuw lees ik de woorden in Handelingen 2 vers 46. Ik raad je aan om een oude vertaling erbij te pakken. In de nieuwe vertalingen ontbreekt een beetje de sensatie van wat hier staat. (τε κατ' οἶκον).

Je kunt vertalen dat de mensen thuis het brood braken. Dat vind ik niet spannend. Maar er staat dat de mensen bij elkaar op bezoek kwamen. Zó raakt de de vertaling: “van huis tot huis” (Statenvertaling) mij meer.

Urbi en Orbi. Zegen voor de wereld. Van huis tot huis. De zegen van Christenen voor elkaar: van huis tot huis. Het Lichaam van Christus: van mens tot mens.

Elkaar lief hebben: van hart tot hart. Zorgen voor de zieken: van bed tot bed.
Volhouden in gebed: van ziel tot ziel.

De vertaling “van huis tot huis” raakt mij. De eerste Christenen wisten van de tempel. Ze eren God. Ze komen bij elkaar. Ze zoeken elkaar op. Er is geen Kerk. Er is geen Kerk gesloten en er is geen Kerk open. Ze zijn de kerk. Kerk-zijn is Kerk-doen: in elk huis.

De huidige crisis brengt ons terug naar het begin. Het Corona-virus werpt onze welvaart en economie terug naar de Middeleeuwen (zo klinkt het bij sommige economen). Globaal denken verandert weer in protectionisme: van stad tot stad. Grenzen, grenzen en vorsten die regeren over gebroken Koninkrijken.

Maar het virus brengt de Kerk nog verder terug. Wij keren terug naar het begin. Hoe goed is het voor ons om weer aan te sluiten bij het begin? We keren terug tot de dagen van de geboorte van de Kerk van Jezus Christus.

We realiseren ons weer dat wij de Kerk zijn. Wij zijn Kerk waar mensen samenkomen om te bidden. Waar wij het brood breken, daar is God in ons midden. We breken het brood in het geven aan de ander. We geven zorg aan de zieken. We geven troost aan de mensen die geen kracht en moed hebben om door te gaan. We geven elkaar de Naam van Jezus. We danken God en we prijzen Hem. Elke dag is het Zondag. Waar de Naam van Jezus Christus wordt beleden, Daar waar God met Zijn Geest mag wonen in ons: daar Gaat Hijzelf van huis tot huis.

Waar het bloed aan de deurposten is gestreken, Daar gaat de dood aan voorbij. Jezus Christus zelf komt binnen. De Levende. De Opgestane Heer. Jezus gaat van huis naar huis. Hij gaat geen huis voorbij. Dit komt binnen bij mij. Hij komt binnen. Welkom! Vandaag breekt Hij het brood.

Ds J.P.van Olffen, Protestantse Gemeente Menaam.

Zondag 29 maart 2020

Frysk oersetting, 1977:

En dy't syn wurd oannamen, lieten har dope; der kamen dy deis sa'n trijetûzen minsken by. Se hâlden har trou by it ûnderwiis fan 'e apostels en by de mienskip, by it brekken fan it brea en it bidden.

*Alle minsken krigen der ûntsach foar: safolle wûndertekens dienen de apostels. Dy't it leauwen oannommen hienen, bleauwen byinoar en hienen alles mienskiplik. Se plichten har eigendommen en besittingen te ferkeapjen en de opbringst ûnder alleman te ferdielen, al nei't elk ferlet hie. Alle dagen gongen se ek trou en ienriedich nei de timpel, **brutsen oan hûs it brea mei in bliid en ienfâldich herte**. Se loven God en stienen by it hiele folk yn 'e geunst. En de Hear brocht der alle dagen guon by, dy't har behâld fûnen.*